

РОДОВО [®]
Брой 2
Година I
7.XI. - 13.XI.2005г.
ИМЕННИК
ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК цена 50 ст.

АБОНИРАЙТЕ СЕ!

Уважаеми читатели приятели, особено сме щастливи да ви съобщим, че нашият-ваш вестник е включен в каталога на Български пощи за идната 2006 година под номер 6 1 8 . Всеки, който желае да получава изданието в дома си, в родовото си имение, на който и да е постоянен адрес, може да отиде до най-близкия пощенски клон и да внесе сумата за избрания от него период. Вярваме, че нашите сътрудници и съмишленици ще направят възможното техни близки, познати, роднини, на които не им е безразлично бъдещето на човечеството, също да станат наши абонати.

Цените за единствения специализиран национален седмичник с уникална тематика са: за годината, 52 броя - 24 лева; за 6 месеца - 12 лева; за 3 месеца - 6 лева; за 2 месеца - 4 лева, и за 1 месец - 2 лева.

Молитва

О, Боже, направи ме оръдие на твоя Мир,
където има омраза, направи така, че да обичам;
където има обида, направи така, че да дам прошка;
където има съмнение, направи така, че да храня Вяра;
където има мрак, направи така,
че да озарявам със Светлина;
където има тъга, помогни ми да намеря Радост.
Помогни ми да не ламтя за толкова много,
да бъда разбираан и да разбирам,
да бъда обичан... и да обичам!

Итогава чудесата няма да имат чет!

Свети ФРАНЦИСК от Асизи
- защитник на екологите

ЖИВОТ БЕЗ СТРАДАНИЕ

Защо вестникът се казва „Родово имение“? Най-вече заради това, че ние всички мечтаем да живеем с най-близките си хора на едно място, незастрашавано от нищо външно. В него да живеят и нашите бъдещи поколения. Мечтата е красиво нещо. Тя би могла да се превърне в цел, а тогава животът ни започва да се мени. Дори старецът, придобил нова цел-мечта, се възражда към живота. Нашата цел е да живеем сигурно и приятно. Да подигурим бъдещето си и това на децата. А в израза „Родово име-

ние“ ние намираме всичко това. И естествено нашата цел се превръща и в заглавие на вестника, който мо-

же би ще показва на хората различните страни на това място за живеене.
Дали наистина на

света има място, където можем да живеем спокойно със семейството си, да посещаваме съседите си и в основата на живота ни да лежи спокойствието и радостта? Може и да има такова място, но едва ли ние ще отидем да живеем там. То сякаш или е много далече, или трябва да чакаме много, за да се осъществи. Казваме си - за да живеем спокойно, трябва всички покрай нас да живеят спокойно. Дори да съградим семейното гнездо, все се намира нещо или някой,

На стр. 8

ПЪЛНОЦЕНЕН, ЩАСТЛИВ ЧОВЕК ДОМ ОТ СЛАМА

Михаил Петрович ШЧЕТИНИН е член на Руската академия на образованието, създател на „Руското родово училище“.
Роден е на 17 октомври 1944 г. в село Нови

Бирюзак, Кизлярски район, Дагестанска АССР. Завършил е Саратовски държавен педагогически институт.
През 1974 година е директор на училище в с. Ясни зори, Белгородска област, където започва да се занимава с педагогически експерименти, като развива идеята за създаването на ученически комплекси, в които се отделя голямо внимание на музиката, пеемето, хореографията.
Носител е на много награди за принос в образованието в Украй-

на и Русия. През 1991 г. е обявен за „заслужил учител на Русия“. Същата година става академик в Руската академия на образованието.
През 2000 г. неговият оригинален модел за учи-

лище на бъдещето получава широка известност. Учебният център на акад. Шчетинин е вече толкова популярен, че на приемния изпит през тази година са се явили повече от 4 хиляди кандидати.

ПРИНЦИПИ НА ОБРАЗОВАНИЕТО
* Всички здрави деца са изначално талантливи, затова системата за обучение трябва да е базирана на възраста в потенциалните възможности на всяко дете.
* Училището да създава условия за всестранно, хармонично развитие на личността. Развитието на интелектуалните способности при децата е основано на два взаимосвързани начина на възприемане - логически и образен, основан на чувствената форма на възприемане. На стр. 4

Красимир НОТЕВ
Допреди 60 години покривите на къщите са се покривали основно със слама. Сега този тип строителство се е запазил предимно в т. нар. трети свят. А може ли да се построи стена от слама? Има ли опити за такова строителство? Може ли сламата да се използва за строителен материал? Отговорът е - може!
Идеята за екологично строителство от природни материали съществува по света от 20-ина години. През това време са построени стотици

екологични жилища в Америка, Канада, Австралия, Франция, Чили, Мексико, Русия и др.
Въпреки това скептицизмът на „традиционните“ строители, архитекти и инженери не затихва. Но сламените стени издържат не само на критиките, но и на огромни натоварвания. Според канадски изследвания стена, изградена от бали слама с височина 2,5 метра и широчина 3,5 метра, издържа вертикално натоварване до 8000 кг и странично натоварване до 325 кг.
На стр. 8

НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Уважаеми читатели, от следващия брой на вестника започваме публикуването на втората част на 8-ата книга на Владимир Мегре „Новата цивилизация“. В нея авторът разказва за препоръката на дядото на Анастасия да бъде учредена родна партия, основана на идеите на неговата внучка. В. Мегре обяснява принципите, структурата и първостепенните задачи на партията, чиято цел е да върне на народа естествения начин на живот и обредите, способни да съхранят любовта в семействата завинаги.
РИ

ОТ „РОЗОВИЯ БЛЯН“ КЪМ ДЕЙСТВИЕ

Интервю с Василий Иванов, жител на селище с родови имена

Въпрос: Как се прехранват тези, които вече живеят в селището? Вероятно трябва да имаш някакви спестени пари, за да преживяваш на първо време?
Отговор: Така е, имаме си спестявания. Можеш да продадеш имот или да го дадеш под наем. При всеки изборът е различен, но дори и да нямаш средства, когато живееш в родово имение, прак-

тически нямаш разходи.
В: Може ли да се построи къща, без да имаш спестявания?
О: Не! Поне някакви спестявания трябва да имаш. Отначалото ние живяхме в общ дом, но можеш да живееш на палатка, даже в кола... А при строеж на къща помощта на съседите е почти задължителна. Хората помагат. Дори и да нямат опит в строителството, те се включват с

удоволствие. В някои случаи е добре да се уговориш със съседа си да ти даде останали от неговия строеж материали, а в други, когато работата е повече, е по-добре да платиш. Да строиш къща в родово имение не е шега работа и всеки осъзнава, че с новите съседите ще живееш години наред, затова и отношението към работата и помощта е различно.
На стр. 4

НАЧАЛОТО НА ЗЛАТНИЯ ВЕК

(Продължение от миналия брой)

Съществуват множество оздравителни програми и методи, които убедително потвърждават неограничените възможности на нашия вътрешен лекар, нашия организъм, ако той започне да работи в хармония с природата. Специално място в тези оздравителни програми се отделя на процеса на позитивното мислене. Особено сега, когато е разкрита великата тайна на забравената по чужда воля ведическа цивилизация - нашата генетика на вчерашния младост.

Дълбоко убеден съм в това, че ако помислите бъдат устремени към реалната действителност, свързана с безсмъртието и вечността, тогава ще се появят желанието и силата на волята за преодоляване на сложностите в различни програми за работа върху себе си. Коренно ще се промени представата за смисъла на живота и задънената ситуация с необоснованото и неелогично преминаване в небитие. Ще приведа пример от моята пропагандистка практика.

Веднъж срещнах жена на моята възраст, която, както и повечето хора, се намираще в робството на стереотипното мислене. Безизходността на

наближаващия финал се усещаше в песимистичната нагласа. Някога, в далечната младост, аз ѝ бях посветил следните стихове:

ОЧИ

Ах, какви очи!
Две близкачки-сестри.
Два пламъка привличачи,
звоящи,
от които се топли сърцето.
Стига само да те погледнат,
веднага започва кръвта
да кипи.
За един само поглед такъв
бих отишъл покрай света.
Бих отишъл след нея аз там,
където светят

тези две звезди.
И погледът омайващ
на любовта
би ме държал до ранни зори.
Бих целувал аз пъти безброй
тъмната пропаст на
въълнуващите очи.

За голямо съжаление тъмната пропаст на въълнуващите очи на моята позната отдавна е угаснала и преждевременната старост, множеството всекидневни проблеми са свършили своята работа. Трябва да ѝ се отдаде заслуженото, тя внимателно изслушва настъпването на месинанското време, времето на новата цивилизация, която се възражда успоредно с отиващата си стара цивилизация. На мен ми се стори, че съм успял да ѝ убяда в настъпването на новата ера на всеобщото прозрение. Във всеки случай бях доловил онова пламъче на надежда в очите ѝ, на които някога бях посветил незабравимите за мен поетични редове.

Проблема на преждевременната старост обсъждахме в кръга на анастасийците единомисленици и сме стигнали до

Ефим КУШНЕР

този смайващ извод. Не е далеч часът, когато тази многобройна армия „старци“ и „старички“ вместо „охкания“ и „ахкания“ по отминалата младост ще включат своя интелект в процеса на позитивното мислене. Те не само ще добият кураж, не само ще премахнат товара на изминалите години, но и ще насочат всичките си помисли към прекрасното бъдеще. Ще помогнат със своето ново мислене на своите внуци и деца да намерят вратата в богообразния човек, а не човека-роб, който няма представа за смисъла на живота.

Тези безсмислени разговори по пейките за болести и погребения, лекарства и загубената младост ще се сменят с разговорите за вечността и построяването на родови имена. Промяната на тематиката при общуването на „старците“ и „старичките“ така ще подхрани положителната енергия, от която наистина всичко наоколо ще засияе. Това време не е далече, то чука на прозореца на всеки земянин.

Въпрос: Едва ли религиозните конфесии ще се примирят с философските възгледи на Анастасия. Къде е той, моделът на примирението?

Отговор: Работата е там, че моделът на примирение е вече

създаден от светлите сили на Твореца и сибирската богиня. Мегаполисите на бъдещите екологични селища успешно ще решат този като че ли неразрешим проблем.

Ще се постарая да поясня със следния пример. Аз предложих на един равнин да се запознае с книгите на В. Мерре. След прочитането на първата книга „Анастасия“ той възприе съдържанието като мистика. След известно време аз му обясних същността на изграждането на родовите имена. Той не само с интерес изслуша, но и се запали с желание да построи цяло екологично селище.

Неволно си спомних думите на Анастасия за това, че онази енория на свещенослужителя ще остане многобройна, където енориашите с проповедите ще бъдат призовавани към построяването на родо-

ви имена, а по-точно към възстановяването на рая на Земята.

Представте си за миг екологичния град на обзорното бъдеще. В инфраструктурата на един такъв мегаполис наред с различните културни центрове ще има църква, джамия, синагога, будистки храм. Енергията на любовта и чистите помисли ще започне да пази божествеността от хора на този божествен град от всякаква агресия и всякакви религиозни разногласия ще се разрешат на основата на взаимното разбирателство. Това ще се случи през започналите преходен период. В по-далечно бъдеще още повече ще изчезнат всички религиозни разногласия, тъй като ще се появи поколение от хора с интелекта на Анастасия, с интелекта на самия Творец.

Следва

3

ЗВЪНТЯЩИЯТ КЕДЪР

Според твърденията на Анастасия в текстът на книгата са заложени съчетания от Букви и комбинации от думи, КОИТО ВЛИЯТ БЛАГОТВОРНО НА ХОРТАТА. това влияние може да усетено само по време на четенето, когато нд слух* не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

естествените звуци-пеенето на птиците, ромоленето на дъжд, шумоленето на листата на дърветата-помогат за положителното въздействие.

Даже в мъничко парченце кедър благодатната енергия за човека е повече, отколкото във всички сътворени от човека ръка енергийни инсталации на Земята, взети заедно.

Кедърът приема чрез Космоса излизащата от човека енергия, съхранява я и в необходимия момент я отдава. Отдава я при недостиг от положителна енергия в Космоса, което означава - в човека и във всичко живеещо и растящо на Земята. Срещат се, но много рядко кедри, които натрупват, но не отдават събраната от тях енергия. След петстотин години живот те започват да звънтят. Със своя тих звън дават знак, че са готови да бъдат взети от хората, да бъдат отсечени и използвани заради натрупаната енергия на Земята. Със своя звън кедърът се моли. Моли се три години. Ако не се докосне до живите хора, тогава след три години той, лишен от

възможност да отдаде натрупаното посредством Космоса, губи възможността да отдава тази енергия непосредствено на човека. Тогава той започва да я изгаря в себе си. Този мъчителен процес на изгаряне (умиране) продължава двадесет и седем години.

Наскоро ние открихме такъв кедър и според нас той звънти вече две години. Звънтенето му е тихо. Много тихо. Може би се опитва да разтегли своята молитва за по-дълго време, но на него му остава само една година. Трябва да го отсечем и да го раздадем на хората.

Старецът говори дълго, а аз, кой знае защо, го слушах. Гласът на този странен сибиряк звучеше ту със спокойна увереност, ту много развълнувано. И когато той се въълнува, бързо, като че ли свирейки на някакъв музикален инструмент, шифоваше с крайчета-

та на пръстите си своето парченце кедър.

На брега беше студено есенен вятър. Студеният вятър сякаш на пориви пронизваше белите коси на непокрытите глави на старците, но овехтялата куртка и ризата на говорещия продължаваха да бъдат разкопчани. Той все шифоваше с крайчетата на пръстите си висящото на откритите му за вятъра гръди и продължаваше да се опитва да обясни значимостта му.

От кораба слезе на брега сътрудничката на моята фирма Лидия Петровна. Тя каза, че всички вече са на борда и очакват да завършат разговора си. Аз се сбогувах със старците и бързо се качих на кораба. Не можах да изпълня молбата им по две причини: задържането на кораба на пристана за още три денонощия щеше да бъде голяма загуба, а и всичко, казано от тях, тогава смятах за изключително суеверие.

На следващия ден сутринта по време на оперативката изведнъж видях, че Лидия Петровна си играе с парченце кедър, висящо на гръдите ѝ. По-късно ми разказа, че когато аз съм се качил на борда, тя останала още малко на брега. Видяла, че старецът, който разговарял с мен, когато аз бързо съм се отдалечавал от тях, гледал с притеснение ту след мен, ту своя другар и говорел развълнувано:

- Но как така? Защо те не осъзнаха? Изобщо не мога да говоря на техния език... Не можах да ги убяда... Не можах! Нищо не се получи! Нищо не се получи. Защо? Татко, кажи ми?

По-възрастният сложи ръката си на рамото на своя син и му отговори:

- Не беше убедителен ти, сине. Те не можах да осъзнаят смисъла.

- Когато се качвах по трапа на кораба - про-

дължи Лидия Петровна, - старецът, който разговаряше с теб, изведнъж хукна след мен, хвана ръката ми и ме свали от трапа на тревата. Той забързано извади от джоба си връвчица, на която беше завързано това кедрово парченце, очаква ми го на врата, като със своята и моята длан го притисна към гръдите ми. Дори усетих някакво потреперване в тялото. Някак си бързо той извърши всичко това и нищо не успях да му кажа. Когато вече си тръгнах, той вървеше след мен и говореше: „На добър път! Бъдете щастливи! Заповядайте пак следващата година! Всичко най-добро, хора! Ние ще ви чакаме! На добър час!“

Когато корабът потегли, старецът още дълго махаше, след което седна на тревата. Аз ги погледнах през бинокъла и какво да видя: старецът, който разговаряше с теб и после ми даде това парченце кедър, седеше на тревата, а раменете му потреперваха. А по-възрастният, с дългата брада, беше леко приведен над него и го галеше по главата.

В търговски задължения, счетоводни сметки, банкети в чест на приключване на мисията аз дори и не си спомнях за сибирските старци.

Когато корабът се върна в Новосибирск, получих много силни болки. Постаვენата диагноза беше язва на дванадесетопръстника и остеохондроза в гръдната област на гръбначния стълб.

В тишината на комфорта болнична стая като заобиколена от всекидневно съветене. Луксозната едноместна стая ми осигуряваше необходимото спокойствие, за да анализирам резултатите от четиримесечната експедиция и да направя бизнес-план за бъдещето.

Странното беше, че паметта ми сякаш отдалечаваше всички събития и изваждаше на преден план двамата старци и казаното от тях.

По моя молба в болницата се доставиха всевъзможна литература за кедър. Съпоставяйки прочетеното с чутото, аз все повече и повече бях поразен и започвах да вярвам на казаното от старците. Все някаква истина трябваше да има в думите им. А може би всичко беше истина?

Следва

В ТЪРСЕНЕ НА ИЗГУБЕНИЯ КИВОТ

Красимира СТОЯНОВА

Завадката на Странджа планина

(Продължение от миналия брой)

Мисля си, че каквото и да ми се случи занаят, едва ли ще изпадна повторно в състоянието, в което се намирах тогава. Очите ми виждаха нещо, което разумът ми категорично отказваше да приеме. Напрежението беше толкова голямо, че в един момент мозъкът ми изключи и изпаднах в някакво вцепенение. Нищо не усещах. Имаш само очи, които попиваха всички детайли на стоящите пред нас фигури. Толкова добре съм ги запомнила, че сякаш и сега ги виждам пред себе си...

Бяка фигури на мъже. Единият, който стоеше прав от лявата страна на скалата спрямо нас, беше много възрастен, заприлича ми на библейски старец, така както художниците рисуват Мойсей. Имаше бяла, спусната до раменете коса и бяла брада. Облечен беше в дълга бяла роба. Лявата му ръка беше спусната покрай тялото, а дясната беше протегната към нас. В дланта си държеше нещо кръгло, като топка, като уред...

По-вдясно и по-горе, почти до върха на скалата, се виждаше втората фигура. На мен ми заприлича на фараон според представата, която тогава имах за древните египетски царе. Изглеждаше на възраст около 30-33-годишен. Седеше на трон, но това не е много точно. По-скоро беше някакъв стол с лека конструкция, с тънки крака и с облегалки за ръцете. Противно на моите представи фараонът не беше кръстосал ръцете с царските отличия пред гърдите си, а ги беше поставил на облегалките на стола. Краката му, плътно един до друг, бяха спуснати пред него. На главата си имаше корона, която представляваше някакъв конус, разширяващ се от главата нагоре. Имаше и още нещо отстриани на този конус, над ушите, някакви удължения като връвчици, антени... нещо подобно.

И колкото и да е невероятно, фигурите не ми се видяха страшни. Имаша сериозни, нормални изражения и симпатични лица. Изображенията стояха на скалата около 20 минути - достатъчно време, за да ги разгледаме добре и да ги запомним. След това скалата "угасна", стана отново тъмна и всичко се покори с непрогледна тъмнина.

Когато се посъвзехме, се втурнахме към палатката, събрахме си светкавично вещите и без да говорим, заслизахме по пътеката към града, като си светехме само с едно фенерче. Движихме се като насън и не усещахме, че клоните на храстите и

дърветата ни драскат по лицата и ръцете. Когато забелязахме първите светлини на града, започнахме да се отпусваме и да се успокояваме. В хотела вече можехме и да говорим.

Какво беше това чудо? Масова психоза или нещо друго? Ние не знаехме защо трябва да стоим пред тази скала. Ванга не ми каза, че ще наблюдаваме фигури. Каза ми само да наблюдаваме лъчите на слънцето и луната.

Поради родинството ми с Ванга човек може да допусне, че аз съм повлияна от нея и ми се прииваждат разни изображения. Но ние бяхме петима души - различни по години, по образование, с нормална психика и се оказа, че сме наблюдавали една и съща картина. Това как да го обясним? И защо Ванга ни изпрати на това място? Чии са тези изображения и защо се повиха?

На другия ден потеглихме за София с натежали от въпроси и емоции глави. Веднага отидох на Рупите да разкажа на Ванга за видяното. Беше й много интересно, но не ми каза нищо повече, не направих никакъв коментар. Поведението й ми се струваше странно, след като тя ме изпрати на това възвущащо приключение, но явно преживяването е било достатъчно. Повече едва ли щяхме да понесем.

След около месец ходихме отново на мястото в планината, но повече нищо не видяхме и експедицията ни завърши съсем безславно. Остана само един ярък спомен за едно необикновено явление, което не може да се обясни. Засега... Но може да се правят предположения, да се създават хипотези. Вече 22 години аз продължавам да търся отговорите на многобройните въпроси, които се родиха и от преживяното, и от предсказанието на Ванга. Какво са правили тук по тези земи египтяни? Кога са дошли? Защо са скрили тук писмените си познания за историята на света?

Аз имам своето предположение.

Кога човек скрива най-скъпото нещо, което притежава, на най-сигурното място? Когато го очаква някаква голяма трагедия, някаква фатална загуба. За Древен Египет това е времето след 332 г. преди Христа, когато великият Александър Македонски разбива персите и завзема Египет. Когато умира след 9 години, властта на неговата огромна държава се поделва между неговите военачалници. Управител, а после цар на Египет става Птолемей, който поставя началото на династията на Птолемеите, управлявала до 30 г. преди Христа. След това Египет бил покорен от

Рим, а в VII в. след Христа - от арабите. Това бил един предизвестен край за залеза на великата египетска цивилизация. За жреците този край е бил известен. Те притежавали изумителни сведения за световното познание - от сътворението на света до далечното бъдеще след хиляди години. Това познание трябвало да бъде запазено за бъдещите поколения. Но Египет вече не бил сигурно място за съхранение на тези знания, защото предстоели още войни, кръвопролития и промени.

Ванга казва:
„Историята на света - четири хиляди години преди нашето време и четири хиляди години след него, е изписана от вътрешната страна на голяма каменен саркофаг от черен гранит на непозната досега писменост.“ Практика да се изписват различни текстове от вътрешната страна на погребалните саркофази е имало в Египет още от периода на Средното царство (2040-1991 г. преди Христа). Черният гранит също бил познат като скален материал и е бил използван при строежа на сгради, храмове, при изработването на скулптури, но и на погребални саркофази. Издълбанването на текстове върху камък е най-сигурното доказателство, че ще останат невредими за хилядолетия. Аз не мога да предположа кога е изписван този саркофаг - дали е съществувал още от Средното царство, или специално е бил приготвен по времето на Птолемеите като препис от някакви други източници, но това сега не е важно. Интересното е, имам пред-

вид казаното от Ванга, че става дума за непозната писменост - може би това е най-старата египетска писменост, за която се знае малко и още не е напълно разчетена, а може да е и някаква друга - още по-стара...

Според моята хипотеза това тайнство и необикновено пътешествие до Балканския полуостров в земите на траките (бъдещите български земи) е станало по време на Птолемей (след 323 г. преди Христа). Тези земи не са били непознати на древните египтяни. След завземането на Египет от Рим и тракийските земи, и Египет станали провинции на огромната Римска империя. А преди това, по времето на Александър Македонски, били части от неговата Световна македонска държава. В многовековната македонска армия се сражавали и много траки, които после се заселвали по долината на Нил.

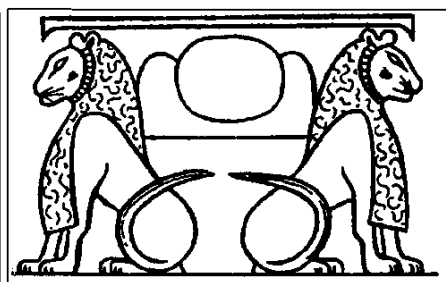
Ванга дава указание, че египтяните са скривали тази планина? Известно е, че те никога не са правили случайно. Всяко тяхно действие, да не говорим за важната им мисия в Странджа планина, се е подчинявало на определени магически и религиозни ритуали, свързани с определено божество, с цел то да покровителства и пази направеното в негово име.

Да започнем с името Сакара (Сакар). Така се наричала в Древен Египет местност до платото Гиза в Мемфиския некропол. Названието Сакара идва от името на древния бог на мъртвите - Сокар, с когото тясно е свързан Озирис - бог на възкресението и отвъдния свят. Основните обекти на култа към Сокар били могилата и свещената лодка, която отнасяла мъртвия цар на небето. По време на Древното царство Сокар се смятал за покровител на занаятите и по-специално на металлообработването. Според древната книга Ам Дуат - Книга за отвъдния свят, Сокар се вижда в изображението на 4-ия и 5-ия час. Това са Четвъртата и Петата област на подземния свят, като Петата има изключително важно значение - това е най-дълбоката и най-централната част на отвъдния свят, където настъпва преобразяването на покойника.

(Ето защо трябваше да отидем при скалата на 5 май!)

Изображението на Петата област представлява тунел, пълен с вода, който води от изток на запад и се изкачва към голям Сфинкс, чиято задница е затрупана с пясък. Този Сфинкс, наричан „Акер“, сякаш пази входа към странната елиптична камера, в която стои Сокар, изобразен като човек с глава на сокол... И друго

Странджа планина в по-голямата си част се намира в днешна европейска Турция. В българската част заедно с друга по-малка планина, намираща се близо до западните й склонове, образуват ниската заоблена планинска верига Странджа-Сакар. По билото на Странджа минава границата на България с Турция, а най-високият връх на планината в българската част е 710 м и се нарича Голямо градище. Някога тук е

имало тракийска крепост. Под нея тече река Врховска. Под този връх се намира поляната и тайнствената скала, на която наблюдавахме чудното явление с изобразяването на двете фигури. Странджа планина е известна със залежите от медни и железни руди, затова още от древни времена тук е било развито рударството и има прокопани галерии на древни рудници под планината.

Защо все пак египтяните са избрали за скривалище тази планина? Известно е, че те никога не са правили случайно. Всяко тяхно действие, да не говорим за важната им мисия в Странджа планина, се е подчинявало на определени магически и религиозни ритуали, свързани с определено божество, с цел то да покровителства и пази направеното в негово име.

Древните египтяни вярвали, че сфинкст-лъв бил свързан с хората-лъвове, за които се твърдяло, че били първите коренни обитатели на Египет. (Интересно съвпадение - лъвът е животното, което стои на герба на България и се среща в рисунки и керамични изображения още от най-древни времена по българските земи. Винаги съм се чудела откъде идва този лъв, след като климатът на Балканите не е подходящ за съществуването на това топлолюбиво животното.)

В Древен Египет се вярвало още, че бог Тот, създателят на писмеността, е оставил значителен брой текстове в тайни скривалища по земята. Това вярване още веднъж подкрепя моята хипотеза, че не е било необичайно и не е било невъзможно древните египтяни да съхранят и да укрят писмената история на света в скривалищата Странджа планина.

Цялата тази необикновена история отпраща голямо предизвикателство към съвременната историческа и археологическа наука, но аз вярвам, че един ден и тази тайна ще бъде разгадана. В това ме уверяваше Ванга, такава увереност ми дава и до днес и вечната книга - Библията, в която пише, „че няма нищо тайно на този свят“, което да не стане явно..."

Край

МОЕТО РОДОВО ИМЕННИЕ

„Истината е, че колкото повече човек се опитва да спечели, толкова повече се увеличават разходите му. Вселената изглежда не търпи вакуум. Животът в града ти дава възможност да спечелиш повече, но и разходите са повече: парно, топла и студена вода, транспорт, данъци, храна, а качеството не е по-добро. Целта ми беше не просто да живея „на село“ а да намеря свой балансиран начин на живот. „Качество, а не количество“; максимална самостоятелност без загуба на комфорта; физическата активност да е балансирана със здравословна храна и чист въздух; да разполагам с времето си.

Продадох всичката си лична собственост и всички средства в закупуването на малка къща с 1

По-нататък планирам и независимо електрозахранване.

Къщата и всички подобрения по нея струват колкото една гарсонiera в жк „Люлин“.

Задължителните ни разходи са 30-ина лв. ток на месец, останалото се набавя главно от природата или се заменя/купува от местни хора. При това положение семейството ни се справя със 70-100 лв. на месец, като това включва и незадължителни работи като интернет, телефон, разходки с кола и др. Здравни осигуровки не плащаме, а и досега не са ни трябвали, защото на лекар ходим много рядко, и то за дребни неща.

За храна използваме тикви, картофи, боб, глодове, зеленчуци, козе мляко, козе сирене. Хлябът е

да му даде тази радост. Малкият обича да помага в градината, когато майсторя нещо; плуваме в реката или ходим за дърва. Расте силен и здрав и работи наравно с нас. Месо и захар не яде, а вече е по-силен от съучениците си. Когато има грип в училище, той никога не се разболява. Учи почти без усилие и е пълен отличник.

Най-ценното обаче е това, че разполагам изцяло с времето си. Например: ако ми омръзне да копя и чистя земята, хващам четката и започвам да варосвам дърветата или да опявам оградата тел. Ако се почувствам уморен, си лягам за половин-един час или чета книга. Винаги има нещо ново и различно. Имам и всякакви инструменти, с които от

От стр. 1

Съвременното училище подценява тази връзка и натрапва на децата основно логически тип на мислене. Това обеднява човешкия разум, къса връзката с природата и възпрепятства всеотдаването на физическо развитие на личността.

Затова екоселищата трябва да осигурят възможности за паралелно развитие и на интуитивно-чувствените способности на децата чрез достатъчни занимания по изобразителни изкуства, музика и хореография, физкултура, труд и творчество. Комплексният подход към всеотдаването на децата предвижда и извънучилищна дейност в клубна или семейна среда, в която родителите и по-големите да се включват в интерактивни занимания с подрастващите.

• **В училището трябва да царят атмосфера на радост, а не на страх и насилие.** Важно е детето да усвоява знанията с желание и интерес, а не по принуда да стои и да слуша учителя.

Това налага нов, демократичен подход в обучението. Първо, децата да се третираят като равнопоставени и второ - да се намерят достатъчно интересни форми за поднасяне на учебния материал.

Основно трябва да се акцентира на развитието на детското въображение, а за това най-добрият начин е заедно с учителя децата да се отдават на мечти и създаване на положителни образи за бъдещето.

• **Усвояване на зна-**

ПРИНЦИПИ НА ОБРАЗОВАНИЕТО

нията по метода на задълбочаването.

При традиционната урочна система всеки следващ урок като че ли изтрива и обезценява предишния. За усвояването на натрупаните знания предметът трябва да се разбере в дълбочина.

Такова разбиране най-добре се постига на интуитивно-чувствено равнище. За целта информацията се компресира, извеждат се основните идеи и се онагледяват с помощта на ярки образи - макети, модели, табла, схеми и диаграми.

Ролята на обучаващи се поема от разновъзрастова група доброволци, включително ученици от по-горните класове, които трябва да познаят предмета в дълбочина и да са способни да го предадат на интуитивно-чувствено равнище.

Следва период за самоподготовка в подгрупи от 3 до 5 ученици с прикрепен към тях един обучаващ в ролята на помощник. След завършване на самоподготовката децата се явяват на изпит, като резултатът се зачита не с оценки а с „да“ или „не“.

• **Развитие на чувството на колективизъм**

В училището всекдневие всяко дете има низ от мигове на победи и поражения. Познавайки радостта от успеха и горчивината на загубата, децата започват да раз-

бират и чувствата на своите другарчета. Екоучилищата трябва да допринасят за изграждане на чувство на съпричастност и готовност да се приенте на помощ, най-ценните качества за развитие на хуманността и укрепване на колектива.

• **Принципът на самотвърждаване**

Във всеки човек изначално е заложено чувство за собствено достойнство и стремеж към самотвърждаване. Още в първите дни от появянето си на този свят всяко човешко същество иска да бъде обичано, ценено и разбирано, да се радват на неговите успехи и да се огорчават от неговите неудачи. Затова всеки успех, дори и най-дребният, се явява крачка към самотвърждаване на личността.

За да може процесът на самотвърждаване на даден човек да получи максимално ускорение и развитие, той още от детската си възраст трябва да намери своята любима област на изява - това, което му е по душа. Затова наред с основните науки на всеки ученик трябва да се осигурят условия за неговото любимо занимание. От това решение зависи способността на училището да даде възможност на всяко дете да стане пълноценен и щастлив човек в бъдещия живот.

Академик
ШЧЕТИНИН

декар двор в провинцията, хем недалеч от града, хем на тихо място - с чист въздух, далеч от индустрия и смог, сред природата (намислат се такива места в момента.) Направих изолация отвън, парно на дърва, слънчев колектор и водозахранване от независим водоизточник. Разликата сега е, че вече не съм зависим от капризите на ВЕК и топлонабдяване - като ми е студено, слагам дърва в камината и се топя. Дървата са безплатни от гората, разходът е малък заради добрата топлоизолация - тази зима изкарахме с 5-6 кубика дърва, въпреки че отопляваме 90 кв. м. площ. През зимата водата се топи от парното, а през лятото от колектора на покрива. Пералната тегли топла вода направо от бойлера. Водата идва от кладенец - чиста, без хлор и ръжда (смених тръбите с PVC.)

пълнозърнест, житото го мелим с каменна мелница и го печем в печка на дърва. Местните хора предпочитат да купуват от питейките ни вместо бял хляб от магазина. С по-качествените продукти уелатата домашина може да приготви невероятни вкусни ястия.

За транспортни цели имаме автомобил, който ползваме през лятото, но главно ходим пеша - разходката до града е приятна, минава се през гора и поляни. Синът ни ходи на училището пеша, а само при лошо време го карам с колата.

Няма нищо по-хубаво от това едно дете да живее в естествена близост до земята. Никакви зали с компютри и видеоклубове не могат да заместят радостта от общуването с живата природа. И мисля, че ако един родител наистина обича детето си, би жертвал кариерата си, за

стари железарии и дърво мога да изработят различни полезни предмети.

Мисля, че за да съм здрав човек и да живея дълго и щастливо, трябва да слушам подсъзнателните импулси в себе си: когато искам да слушам музика, си пукам нещо, без да преча на никого. Ако ми се ходи бос навън, събувам се, ако искам да се опъна гол под слънчевите лъчи - правя го (колцина могат?). Докато прекопавам градината, вадя корени от тросток и глухарче, мия ги и ги ям - пречиства кръвта и тонизират добре от всякакви там таблетки и energy drinks. За 2 години всички неща като кафето, захарта, телевизията, седящата тоалетна, козметиката и т. н. сами отпаднаха, защото когато ги използвам, имам интуитивно усещане за нещо противоестественно, натрапено.

Людмил ЕГОВ

ОТ „РОЗОВИЯ БЛЯН“ КЪМ ДЕЙСТВИЕ

От стр. 1

О.: В селището си имаме лекар, бивш терапевт, сега - народен лечител. Но той стои без работа. Елате при нас и ще забравите за болестите.

В.: **Ползвате ли пътища и електричество?**

О.: С пътя правим различни експерименти. Едната част от него настлаха с камъни, другата с чакъл, а има и участък с глина и пясък, сега чакаме да дойде пролетта, за да видим кое е най-доброто. С електричеството нещата стоят така: в селището използваме керосиновы лампи -

така е по-евтино, или акумулатори от автомобили. Акумулаторите се зареждат в общия дом и токът се пренася чрез кабел до всяка къща. За този ток използваме 12-волтови крушки или други с по-голяма яркост; с него се зареждат мобилните телефони и други прибори, включително хладилник о кола. Ако се нуждаем от ток от 220 волта, купуваме преобразователи. Ако разполагате с пари може да си купите генератор, слънчевы батерии, или други алтернативни средства. Готвим си на газ. Най-често използваме печки с две колела и фурна.

НА ЗИГЗАГ КЪМ МОРЕТО

(Продължение от миналия брой)

Тук може да си наберете най-невероятната масчерка в България - само няколко стръка в заварката и имате най-ароматния чай с дъх на лимон, слънце и море. На всеки издаден в морето къс земя е поставена бетонна марка като на домашна крава. Навярно това са реперите, по които определят колко бързо морето ни погълща. На недостъпните скали пред един от тези вкаменели динозаври са разперили криле малки черни птеродактилчета. Сега им казват корморани. За разлика от другите водоплаващи птици тези нямат достатъчно мастни жлези и перата им се намократ при гмуркане. „Който иска да яде риба, трябва да си намокри перата“ - ами стойте си тогава като пране по скалите. Всеки опит да ги фотографираш отблизо завършва безуспешно: ято има перфектна организация и

специализация - имат разузнавачи за риба и съгледвачи, които строго следят за нарушения на безопасната територия. Само един кръсък и в миг ято се вдига във въздуха и поема към други, по-безопасни скали. Полетът им е наслаждение за око - асиметричният клин сякаш е един общ, жив организъм, улавящ всеки полъх на морския бриз. Пятък край морето става твърде трънлив за нашите къси панталони и ние свивае по козите пътечки през гората. Шарената сянка на ниските дъбчета ни пазят от напичащото слънце. Тук рядко минават туристи. Горските птица са тревяса, а старите ловни „колиби“ се разпадат неизползвани. Наоколо гъмжи от живот, но за нас са видими само неговите следи - накълваната ярка гъба, дъбелката оран на дивите прасета, пресни екскременти от сърни и зайци. Натъкваме се на огромна кос-

тенурка. Сигурна в своята броня, тя заникне без бърза. След малко се белва гърбът на още един спокоен за живота си горянин - язовец. Неговата смрад може да прогони дори гладен чакал, но е безсилна пред любовитството на гражданина. С интерес наблюдаваме тромавите му опити да се скрие от нас. Удовлетворени от горското представление, вече спокойно вървим към поредния плаж - Силистар, когато сред редките дървета на разстояние един хвърлей срещаме погледа на елен. Истински благороден елен. Стои и ни гледа. Млад и красив. Застиваме и се нишаваме. И двете страни не крият любовитството си, докато някой от нас не шавна и еленът се понесе из гората, издавайки странен कुчески лай. Всяка приказка има край. Нашата почивка също.

Край
Сергей ИНДЖОВ

НОВОТО ЗЕМЕДЕЛИЕ

(Продължение от миналия брой)

САДИМ КАРТОФИТЕ ПО НОВОМУ

При това много на място идва инструмента за садене на картофи, който от само себе си се наложил към нетрадиционната технология. Той се изготвя от дръжка с диаметър 55 мм. Обработете го с брадва или тесла, закръглете го и, както е показано на рис. 2, врежете две дълбочини, заковавайки ги с пирони. Главата обработете с пила и шкурка.

Вземете инструмента в ръце и поставете главичката му върху мястото на посяване.

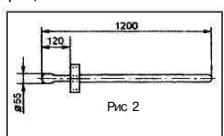

Рис. 2

Натиснете с крак дълбочините, както нарисувате с лопата. В почвата ще се образуват ямки с диаметър 55 мм и дълбочина 120 мм. Направете всичките ямки на първия ред на лехата.

Отидете на другото междуредие и правете ямките на втория ред. При това се ориентирайте по първия ред с леко отместване в шахматен ред, задавайки за бъдещите стъбласти на картофите оптимална площ за хранене. Остана само да се сложат в ямките грудките и да се засипят с почва с помощта на плоскореза.

Способът на посаждане в ямки има много преимущества.

Първо, може да се садят картофите от сам човек.

Второ, способът осигурява локално внасяне на минерални торове (премерена доза. Не преторявайте! Дървесна пепел - до 1 супена лъжица на ямка).

Трето, грудките могат да се засипят с шепя угнил тор от кофа. Това е добра добавка към отглеждания зелен тор.

Четвърто, възглавничката от рохка почва и угнил тор много добре пропускат към корените атмосферен въздух. А уплътнената ямка оказва още по-благоприятно въздействие на растението: нейната повърхност кондензира въздушната влага, а от долните слоеве се издига капилярната влага. Корените се намират постоянно във въздушно-капилярна среда, както и трябва.

Дълбочината на посаждане (размерът 120 мм на инструмента) - е ориентировъчна. Тя зависи от местните условия, характера на почвата и т. н. Малките грудки се засаждаат по-плитко, големите - по-дълбоко. Така че този размер ще определи сам градинарят.

Разстоянието между ямките в реда също се определя, изхождайки от местните условия. Колко-

то е по-добре наторена почвата, толкова това разстояние е по-малко. Последните ямки трябва да бъдат на 25-30 см от края на лехата, за да има с какво да се загряват картофите. Взяма се земя и от междуредията.

Удобно е при нетрадиционното градинарство да се отглеждат картофите от кълнове.

Пролетно време картофените грудки в хранилището прорастват и даже правят брадичка от коренчетата. Отделете кълновете от грудките и ги поставете в направените ямки с устройството за садене на картофи. Във всяка ямка по 5-7 бройки. Полейте ги. През първоначалния етап грижете се за тях както правите това за домати. По-нататък - обичайната агротехника: разрохване, загаряне, събиране на реколтата. Отглежданите от кълновете на грудките картофи са почти с еднакви размери, големи, без признаци на заболявания, чисти, привлекателни. Хубаво е такива картофи да се използват за семена. За да се получат повече картофи за посадъчен материал, броят на ямките по редовете в лехата се увеличава.

Най-добрите кълнове - с дължина 10-15 см. Примерно така се отглеждат ранните картофи от разсад. Насипете в невисоко сандъче стърготини. Намокрете с вода. Плътно, на един слой сложете картофените грудки. Засипете със стърготини и навлажнете. Изнесете сандъчето в остъклен парник. Всичките тези операции се правят 3-4 седмици преди прекратяване на пролетните замръзвания. Грудките ще прорастат и ще дадат обилтен разсад. Внимателно отделете разсада от грудките и го посадете в ямките на лехите. Грудките оставете в сандъчето, добавете стърготини, овлажнете и създайте още две реколти разсад, а грудките засадете в почвата или дайте на животните за храна.

Кълновете, събудици се първи, са най-желаните. Те дават най-рано реколтата, и тя е по-висока.

Нашите коловози-междуредия позволяват с максимално удобство да се събират колорадските бръмбари и техните личинки, да се изтръгват и навреме да се отстраняват от мястото заболелите растения, водене на селекционна работа.

За събирането на колорадския бръмбар на колорадския бръмбар е достатъчно една метличка, широка кофа със силен солени разтвор на дъното. Вършиш по междуредията, виждаш семейство личинки - наклони кофата към храстчето и с метличката по него... По-рязко... Като дъжд ще затропоят по стените на кофата. Минеш по мястото, събереш „урожай“ и прави с него каквото поискаш.

СЕЕМ СЪЩО ПО НОВОМУ

Уплътняването на почвата е благоприятно и за другите култури: морков, лук, магданоз, които изискват за поникване голяма влажност и не издържат на засушаване в първия период на вегетация. За тях има друг инструмент (рис. 3.). Той се състои от дебела дъска, към която с метална планка е прикрепена дълга, както при греблото дръжка. В дъската се издълбават улеи с дълбочина 10-15 мм и широчина 10-15 мм. В тях се слагат лодчиците (четири) и се закрепят с винтове към дъската.

Разстоянието между лодчиците е 25 см. Това е разстоянието между канавките на лехата. Лодчиците се стругуват от твърда дървесина и се шпифоват с шкурка. Отгоре върху дъската се завързва тежест (1-2 тухли). Взяма се уредът за дръжката и

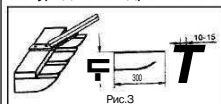

Рис. 3

бавно се движат по лехата от началото до края. Ако не сте захкснели със сеенето, то се образуват четири канавки с блестяща от влагата повърхност. Подгъвайте да посадите, докато не са засъхнали канавките.

Положителният ефект от посаяването в уплътнените канавки е особено поразителен при арпаджика. Поникват стръкове едновременно, дружно, равни. Реколтата от сеитбата е хубава: даже в средния пояс на Русия някои екземпляри достигат размерите на продаваемия лук.

Градинарите, избиращи на пазара дребен арпаджик, ориентирайки се по минутната изгода: с килограм дребен арпаджик ще насадиш повече място. Но каквото е семето - такава и реколтата. Ако правилно се съхранява арпаджикът, той и когато е голям, няма да изкуфее.

Всеки, който усвои нетрадиционното градинарство, ще намери нови плюсове.

ОСОБЕНОСТИ

Главното, което трябва да се спазва безпрекословно - да не се ходи по лехите. Ни пролетта, ни лятото, ни есента. Стъпили два пъти на едно и също място - земята не е същата. Лехата за нас е приказна покривка - която сама се покрива с ястия. Светиня. Не е желателно да ходиш по нея и зимата.

Още една особеност. Когато копаят или орат с обръщане на пласта, плевелите попадат в дъното на браздата и дълго не порастат. Затова пък към средата на лятото изскачат нагъсто и взимат своето.

При обработката на земята с ръчна плоскорез корените на плевелите, с

изключение на пирея и някои други, остават в горния слой. При пролетното разрохване подадите се по-рано от другите плевели попадат под острието на плоскореза или се изскубват с корена, или пък се подрязват, или се унищожават на етапа „нишки“. Разрохването стимулира останалите в земята плевели и те рано порастат. По такъв начин основната борба с плевелите се придвижва на поранен период. В останалото време участъкът е чист. Интересно е да се наблюдава в първата половина на лятото: на съседните орани участъци намират сила плевелите, а тук - чисто. Ако собственикът на изорания участък е захкснел с началото на междуредовите обработки, то плевелният проблем здравео ще повреди крайния резултат.

Нали плевелите, пробивайки си път от дълбочината, са успели да отнемат хранителните вещества от културните растения.

На участъка, обработен с плоскореза, следващата вълна от плевели се появява в края на лятото. В този период те не са в състояние да се конкурират с израсналите културни растения. След събирането на реколтата при подготовката на почвата за сеене на сидератите култури тези плевели лесно се унищожават с плоскореза.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПРАКТИЧЕСКИ СЪВЕТИ (ДЪЖДОВНИ ЧЕРВЕИ)

Предлаганата техноло-

гия не подменя обикновеното градинарство, а само го извежда на по-високо ниво. Затова, както е прието в растениевъдството, необходимо е да се спазва смяната на посаяните култури, обновлението на сортовете, селекцията, правилата за предпосевна обработка на семената, грижите за посевите и разсадите и други агрономически прийоми. Земята и хранителните продукти, които получаваме от нея, стават скъпи в целия свят, затова търкостите на технологиите придобиват все по-голямо значение.

Основният индикатор на почвата - дъждовните червеи. Ако ги няма - търсене причината.

Една от главните причини за обедняване на почвеното съобщество от животни (в това число и дъждовните червеи) - това е неразумното вместване на човека в природата. Тук се отнася замърсяването на почвата с промишлени отпадъци, уплътнение и от селскостопанските машини, химизацията. Серiozen ущърб на почвената зоофауна нанася нейната обработка с преобръщане на горния слой: оране и прекопаване.

Ч. Дарвин пише: „Дълго преди изобретяването на плуга почвата правилно се е обработвала от дъждовните червеи и винаги ще се обработва от тях.“ Правейки многокилометрови ходове в почвата, дъждовните червеи я разрохкват и обогатяват със своите изпражнения - копролити (до 100 т на хектар). А това е готовият хумус. Оставайки растителни отпадъци в междуредията, ние помагаме на почвените животни, а те на нас. Освен това дъждовните червеи могат да разлагат ДДТ и други органични отровни химикали, също така погребват продукти на промишлените и радиоактивни замър-

вар и дървесната пепел. Неутрализират киселинността на почвата и тора.

Основната причина за липса на дъждовните червеи - недостатък органични вещества, служещи им за храна. Земеделците, имащи възможност да внесат голямо количество тор, знаят как обилно се разселват червеите. И обратно: ако земята обеднява на органични вещества, съществуващите червеи в търсене на храна мигрират на друго място.

Предложената нетрадиционна технология на градинарство отчита, че храна за червеите може да бъде не само торът, но и стъблата, трева, слама, паднали листа, клонки от дърветата, стърготини, растителни отпадъци от кухнята, картон, хартия и други гниещи органични вещества. Те се слагат в междуредията. Много влажните (тор) - слагат се на дъното, а отгоре - сухите (торф, стърготини).

Особен интерес представлява и зеленият тор отглеждан на лехите, след събирането на реколтата от културните растения или преди тяхното сеене.

Ето данните, получени от учениците. Дъждовният червей пропуска през себе си за денонощие количество почва равно на неговата тежина. Средната тежина на червей е 0,5 г. На земя със средна ценност има около 5000 червея на декар. За денонощие през червеите ще премината 2,5 кг почва. За топлия период на годината (за средния пояс - около 200 дни) - 500 кг. Ако имате 10 декара и с зоофауната имате „мирно съвместно съществуване“, т. е. не копаете и не орете, то за една година червеите ще наторят участъка с 5 тона биохумус. Цяло тракторно ремарке!

При по-пълно използване на нестандартната технология, когато се отглеждат втора култура за зелен тор, плътността на червейното население се повишава и съответно биохумусът също нараства.

Биохумусът е значително по-ефективен от добрия тор. Счита се, че с получения от една крава тор е достатъчно да се натори половин хектар земя. С биохумуса, изработен от червеите от същата този кравешки тор, със същата ефективност може да се наторят 2,5 хектара.

Следва

Биогаз се добива преди всичко от селскостопански и битови органични отпадъци - от обработваното на нивите и парковете (слама, царевични и картофени стебла и др.), също и от животинския тор.

Тези природни отпадъчни продукти се събират в инсталации за преработване без достъп на въздух и се преработват във висококачествен биогаз. Крайният продукт от тези инсталации са градински тор и биогаз. Слънчевата енергия, която постоянно поникващите зелени растения акумулират, се превръща в едно екологично чисто гориво, чието качество отговаря на това на природния газ. При това емисиите от въ-

БИОГАЗ

лероден двуокис (CO₂), които се получават при изгаряне на биогаз, отново се поглъщат от растящите зелени растения чрез процеса фотосинтеза. Чрез този биологичен цикъл може да се понижат емисиите от CO₂ докъм 95 %.

Биогазът не е точно природен газ. Плътноста се колебае според произхода и технологията. Той

Красимир НОТЕВ

съдържа: 55-70 % метан (CH₄), 28-43 % CO₂, а също така и в малки количества азот, сероводород и др.

В 1 кг органична маса се съдържа средно 0,18 кг метан, 0,32 кг CO₂, 0,2 кг вода и 0,3 кг неразложими остатъци.

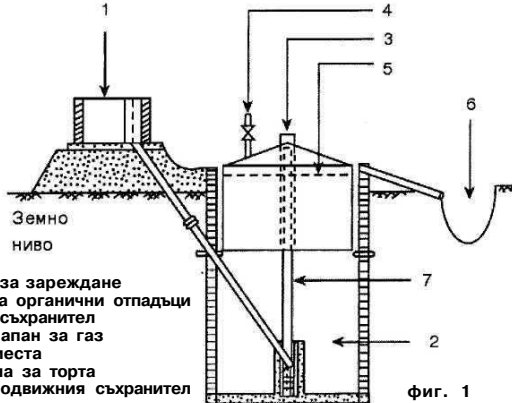
Разлагането на органичните отпадъци се дъл-

жи на определен тип бактерии, като съществено влияние върху развитието им оказва обкръжаващата среда. Количеството на получавания газ силно зависи от температурата: колкото е по-топло, толкова по-бързо ферментира сместа. Изисква се също така да се поддържа висока влажност на сместа (90-94 % вода). Не трябва да има вещества, които да пречат на бактериите (химикали, антибиотици). Поради нехомогенността на сместа бактериите действат различно в различните пластове, поради което сместа трябва да се разбърква по няколко пъти на ден. Това може да стане с различни механични, хидравлични и пневматични системи.

СЪОРЪЖЕНИЯ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА БИОГАЗ

Това могат да бъдат пригодени цистерни или бидони, както и изкопани в земята и иззидани ферментатори.

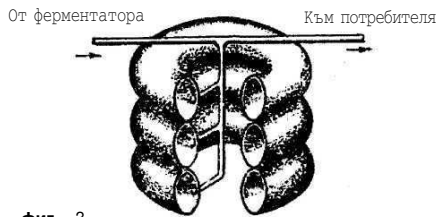
На фиг. 1 е показана схема на установка за биогаз с подвижен съхранител за газа

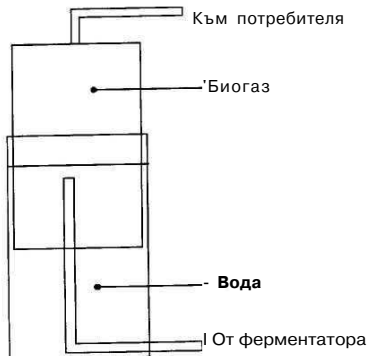
- 1 - Резервоар за зареждане
- 2 - Цистерна за органични отпадъци
- 3 - Подвижен съхранител
- 4 - Изходен клапан за газ
- 5 - Ниво на сместа
- 6 - Изходна яма за торта
- 7 - Водач за подвижния съхранител

фиг. 1

В този вариант за съхранител може да се ползват няколко вътрешни гуми от трактор (фиг. 3).

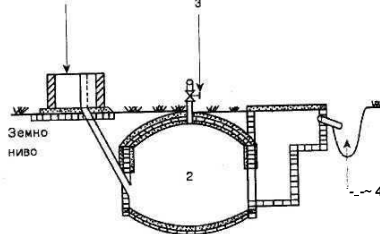
Друг вариант е два варела с различен диаметър (фиг. 4). По-големият е пълен с вода, а другият е обърнат с дъното на горе в него.

фиг. 4

В дъното на големия влиза тръба от ферментатора. Излизаният от тази тръба газ започва да надига по-малкия варел, като изтпява обема му. Добре е да се предвиди някакъв ограничител или водач, за да не се накланя горният варел, когато се напълни с много газ.

Показаната на фиг. 2 схема е опростен вариант на предната. Тя няма съхранител за газ и е почти цялата вградена в земята.

фиг. 2

- 1 - Резервоар за зареждане
- 2 - Цистерна за органични отпадъци
- 3 - Изходен клапан за газ
- 4 - Изходна яма за торта

Друг вариант за съхранение на получения газ е той да бъде вкаран чрез компресор в бутилки за високо налягане. Предимството на този начин е, че така съхраненият газ може да се използва и за гориво на автомобил.

Изложените тук схеми не изчерпват вариантите за направа на установка за получаване на биогаз. В зависимост от материалните си възможности, изобретателност, налични материали, както и от нуждите си всеки сам може да си изгради ферментатор по свой модел.

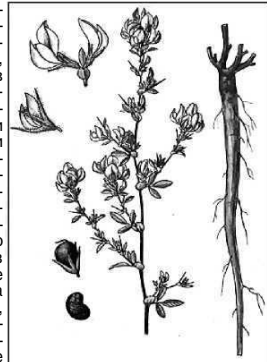

Биогазова установка

ВНИМАНИЕ!
МЕТАНЪТ Е ЛЕСНО ВЪЗПЛАМЕНИМ ГАЗ.
Обезопасете района на ферментатора от палене на огън и от евентуални изхвърквания на искри, както и от приближаване със запалени цигари.

БИЛКИТЕ

Гръмотрън (Ononis spinosus)

Многогодишно тревисто бодливо растение, развиващо тъмнокафяво коренище, преминаващо във вдървенен дълъг, често усукан корен. Расте по поляни, сухи тревисти и пещчливи места из цялата страна до 1500 м надморска височина. За медицински нужди се използват корените, които се изваждат рано напролет или през есента. След като се извадят, се отмива полепналата почва, след което се нарязват кореновите власинки и надземните части до кореновата шийка. По-едри корени се разцепват. Сушат се на слънце. Има диуретично, противовъзпалително действие, облекчава ставните болки. Използва се

при бъбречнокаменна болест, затруднено уриниране при хипертрофия на простата, цистопиелити, ревматизъм, подагра, кожни обриви, затлъстяване, бяло течение и др.

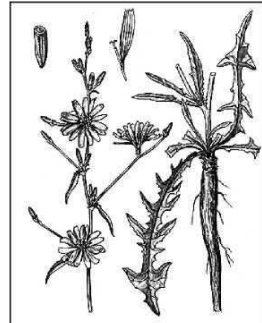
Маточина (Melissa officinalis)

МНОГОГОДИШНО тревисто растение с приятен лимонов аромат. Достига до 70 см височина. Листата са срещуположни, яйцевидни или продългова-

ти, тъпо назъбени. От долната страна са жлезисто-влакнести. Цветовете са бели, бледожълти или розови. Цъфти през юни-септември. За медицински нужди се използват листата и цъфтящите връхници. Маточината успокоява нервната система, има спазмолитично, седативно, болкоуспокояващо и противогърчово действие. Вътрешно се използва при неврози, неврастения, хипертония в начален стадий, функционални заболявания на стомашно-чревния тракт. Външно се употребява за гаргара при възпаление на устната лигавица, за компреси и лапи при гноини възпаления и ревматизъм.

Синя Жлъчка (Cichorium intybus)

Синята жлъчка е многогодишно тревисто растение, достигащо до височина 50-60 см. Коренът е месест, цилиндрично-вретеновиден. Стъблото е изправено, слабо разклонено, покрито с къси, твърди власинки. Приосновните листа са разположени в розетка и са неправилно изрязани, а тези на стъблото са последователни, продълговато ланцетни, вълнообразно назъбени. Цветовете са небесносини, събрани в малочветни кошнички. Кошничките са единични или по няколко заедно, с диаметър 3-4 см. Цъфти от юни до декември. Всички части на растението съдържат млечен сок.

Изкопаването на корените става в края на лятото или есента, когато надземните части започнат да увяхват. Събраните корени се почистват от пръстта и надземните части, измиват се и се отцеждат. След това се сушат. Билката има жлъчечно действие. Освен това се използва за лечение на ревматизъм и подагра, сърдечни аритмии, за понижаване на сърдечния пулс. Понижава значително и кръвната захар, а извлекът от пречупени корени има антибактериално действие. За вътрешна употреба се използва отвара: 2 чаени лъжички ситно счукан корен се варят в 2 чаени чаши вода. Дозата е за два дни. Остатъкът след прецеждането се използва, докато е топъл, като лапи за налагане на отоци и циреи.

(Продължение от миналия брой)

- Че съм малко... смахната.

Тогава той се засмя. Смееше се заразително, малко пискливо в сравнение с иначе басовия му глас:

- Не-е-е ни-нищо-о-о подобно - каза най-сетне той, още по-провлачено от преди, но този път съвсем не прозвуча страшно. Когато той се смееше, в лицето му се появяваше нещо детско, мило и невинно. Стана ми неудобно, че съм могла да се изплаша от него. Не би могъл да крие нищо, което да ме застраши по някакъв начин, сигурна бях.

- Добре - той се успокои и говорът му стана равен почти както в началото. - Не бива да ви измъчвам повече. Ще се опитам да ви обясня, но както вече споменах, ние не сме свикнали да даваме пояснения, така че бъдете още мъничко търпелива с мен.

- Не се ли чувствате отделена от другите хора, не сте ли мислили за тях с известно пренебрежение, защото им убягва нещо важно за вас, каквото е морето? -

въпросът му ме свари неподготвена.

- Може би имате право - повдигнах рамене. - Но не е много трудно да се отгатне.

- Не, наистина.

Той мълчеше, аз също, докато най-сетне нетърпението ме накара да възкликна:

- Кажете всичко без заобикалки.

- Едва ли бихте ми повярвали - той махна отсечено с ръка, така бързо, че отново ме учуди, а той добави:

- Хората не разбират непознати неща.

После каза:

- А-аз не съм човек!

Странно, но бях склонна да му повярвам, онова изражение преди минути го бе издало, както и протяжният говор в моменти на вълнение и подсъзнанието ми навярно бе регистрирало тревожния факт.

- Какъв сте тогава? -

попитах на свой ред, опитвайки се да съдържа смеха си, който би бил явен признак на истерия.

- Всъщност вие го казахте преди малко, без да разберете. Аз съм делфин.

Наистина се разсмях. Очаквах всичко друго може би, но не и това.

- Не повярвахте - той въздъхна разочарован.

- Не... се... смея за това... - успях да кажа на пресекулки, - но вие, вие никак не приличате, то-

ест... Извинете, - успях да се съвзема - съгласете се, представете си как звучи „аз съм делфин“.

Той смръщи чело за миг, но после усмивка (на делфин!, както бях забелязала), плъзна по устните му. И ето той

този път като делфини - хора. А после, когато умрат за втори път, те се раждат... другаде.

- Къде другаде? - попитах аз. Изглежда още не успяха да осмислят думите му и затова не се учудвах. Бях станала са-

- Мисля че да, макар че... ние сме по-различни от хората по предопределение.

Въздържах се да го попитам за мнението му за нас. Пък и защо ли? Знаех какво мислим ние за тях. Макар аз са-

имаше вече очи на делфин, чело на делфин... Не! Тръснах глава. Привиждаше ми се.

- Добре де, как така сте делфин, къде са ви перките? - опитах да се пошегувам.

Отговорът беше така сериозен, че ме побиха тръпки.

- Когато делфините умират, те не умират истински.

Погледнах го.

- Да, именно, делфините не умират истински, те се раждат отново,

мо любопитна.

- Ами... другаде, аз самият не знам, тоест ние не знаем. Навярно това е част от изкушението, да не знаеш къде отиваш... - той въздъхна. - Но второто раждане винаги е тук и така делфините могат да погледнат на света с други очи, да видят една от другите му страни, донякъде както го виждат хората.

- Затова ли делфините са толкова добронамерени?

мата да бях едно изключение. Винаги бях смятала делфините за разумни същества, напълно несравними с хората не заради количеството си интелект, а заради качествените отлики между техния разум и човешкия. Хората „усъвършенстваха“ средата, в която живеяха, поне се опитваха да го правят и това бе тяхното разбиране за цивилизация, а делфините усъвършенстваха себе си. Защо тогава да

нямат дарбата на двойното рождение?

- Ами ти, ти защо имаш облика на човек? - попитах най-сетне.

- Защото сме делфини - хора, както казах. Научаваме се да разбираме хората по-добре, да се преобразяваме като тях, но никога не ставаме докрай хора. Това свойство навярно ни е дадено, за да проумеем по-добре вашите размисли, страсти, желания. Иначе ние сме малко... отдалечени от вашия разум.

Той почти повтори мислите ми.

- Добре, - аз опитах да възобновя поне част от самочувствието си - защо избрахте чрез мен да кажете на хората всичко това?

Той се засмя леко.

- Не искам никога да научи за този разговор.

- Тогава не разбирам - свих рамене.

- Защото си една от нас.

За миг не отвърнах, после скочих на крака. Направих крачка напред и рязко се обърнах. Досега можеше и да вярвам, колкото и необичайно да звучеше, всичко, но сега...

- Аз съм човек! - изкрещях в лицето му. - Погледни ме добре. Винаги съм била човек. Родена съм в семейството на хората, живяла съм сред хората и колкото и странности да си имам, винаги съм била човек.

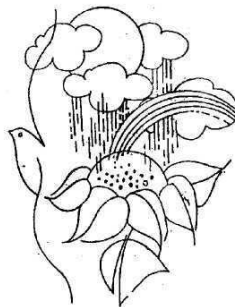
Той ме хвана за ръцете и ме накара да седна отново.

Следва

Съвет

Не търсете Бога само нейде в небето.
Той е тук, на земята,
в беззъбата усмивка на детето,
в белоснежните зайчета,
бягащи по гърба на морето,
в магята ухана на полето,
в най-нежния трепет
на вечния скитник - сърцето.
Ние живеем във Бога,
в Неговата блажена утроба.
А когато станем само души,
ще открием Всесилния,
по чиято воля светът се гради и руши.

Любов

Обичаш безумно някого ти,
но обичта понякога страшно боли.
На любовното бойно поле вие сте двама
и ето, започва се жестоката драма...
Той от любов се опива,
но понякога с очи я убива.
Тя нежна е като тръстика,
но изведнъж го порязва
и той ранен от болка вика.
Любов ли е, война ли е не зная.
Но зная, че там някъде накрая,
след тази генерална репетиция
ни чака вечния космичен зов
на другата, Божествена любов,
в която няма болки, страхове,
а само споделени, красиви светове.
Любов по-дълбока от тази
между мъжа и жената,
която все още не познават сетивата.
Само в предчувствие за нея
се сгряват сърцата,
когато в нечии кристални очи
видиш отразена душата.

Тяло и дух

Аз не съм това тяло, аз съм този дух,
който може би прави представите ви
на прах и на пух.
И искам да прошепна в ухото на този,
дете се прави на глух:
Ей, човече, ти не си това тяло,
ти си този дух!
Духът, който не пита
дали е в коприна твоята снага обвита,
дали си похапвал богато
и подръквал ланци от злато.
И какво от това, че ухаеш на „Шанел“,
ако в сърцето си света си проклетел.
От гъсеницата се ражда пеперуда
с пръхащи крила -
тъй и нашите души при свършека на дните
ще излетят от тежките тела.
И само духовният плод,
роден в този тъй труден живот,
ще бъде в очите на Бога
нашият най-ценен имот.

Богат

Коренът на думата богат е Бог.
И ако се заиграем със словата,
Иисус между човечите е най-богат,
но не се яви сред велможи, във палат.
Той протичко дойде на този свят,
във ясли се роди,
но от мъдреците бе познат.
И даде ни завета свой,
който и мъдри хвърля в безпокой:
Люби ти ближния човек,
но люби и злосторника проклет.
Защото само Бог така обича
и любовта Му на слънцето прилича.
И ето, днес Бог в душите ни чете
и иска свои да ни нарече.
И ако искаш да се наречеш богат,
ти смело приюти в сърцето си и обичай
целия красив и страдащ свят.

ТАЙНАТА НА МЛАДОСТТА

От древни времена човечеството се е стремил да открие тайната на младостта. Днес и генното инженерство обявява на висок глас постиженията си в тази насока. Науката не стои на едно място. Но нали не е нужно да откриваме онова, което нашите предци са открили преди много години.

През 1971 г. представители на ЮНЕСКО открили в развалините на древен манастир в Тибет плочки с уникална рецепта за подмладяване. Удивителното е, че съставките на рецептата са известни на всички, но подмладяващият ефект се предопределя от последователността на действията. Рецептът е била известна и популярна и у нас през 80-те години и много хора тогава са изпитали нейното благотворно въздействие.

Ето и оригиналната рецепта:

300 г чесън се измива и почиства, нарязва се на ситно и се намазва с дървена лъжица. Претегля се 200 г от тази маса, като се взема отдолу, където има повече сок, поставя се в стъклен съд и се залива с 200 мл спирт. Съдът се затваря плътно. Разтворът се държи на тъмно и прохладно място 10 денонощия и

след това сместа се прецежда през няколко слоя марля. Остава се да отлежи още 2-3 денонощия. Настойката се пие със студено прясно мляко (по 50 мл на прием) три пъти на ден 20 минути преди ядене по специална схема.

Първия ден преди закуска - 1 капка, на обяд - 2 капки, на вечеря - 3 капки. След-

ващите дни дозата се увеличава с по 1 капка при всеки прием. На петия ден преди вечеря и сутринта на шестия ден се вземат по 15 капки, след което започват да намаляват с по 1 капка на прием и на 10-ия ден вечерта пиете само 1 капка. От 11-ия ден се пият по 25 капки с мляко 3 пъти на ден преди ядене, докато свърши цялото количество. Курсът може да се повтори след не по-рано от 5 години.

Съвременните лекари тълкуват действието на приготовения препарат по следния начин: настойката изчиства организма от мазнините, калциевите отлагания, подобрява общата обмяна на веществата, повишава еластичността на кръвоносните съдове, подобрява зрението.

ЖИВОТ БЕЗ СТРАДАНИЕ

От стр. 1
който да пречи. Държавата сякаш за нас е създадена, а от нея най-много търлим насилие. И наистина в днешно време е трудно да заспим спокойно, какво да кажем за това да помечтаем за прекрасен живот. Не можем да отречем, че винаги сме зависими пряко от нашите съседи, съграждани, съотечественици, а и съплатенници, когато става въпрос за местоживене. Но ние сме безсилни пред това да променим света. И все пак трябва да има някакъв изход и ние го наричаме родово име.

Животът в родовото име никога няма да бъде лишен от красотата, която създава човекът - онова, което и до ден днешен се ценя най-много в света и, разбира се, се продава най-скъпо.

ЖИВОТ БЕЗ СТРАДАНИЕ - ето към какво също се стремим и ако светът, в който живеем, е главната причина да страдаме, то не би ли било по-добре да престанем да го поддържаме? Наистина е логично. Но сякаш дори логиката не се толерира в днешно време. Сякаш е настъпила една скрита анархия и по-силният властва над кроткия. Но и да има алтерна-

тива каква е тя? В какъв свят ще живеем, ако този изчезне? Някои от нас считат за решение това да живеят в родово име. Място, където да имат всичко, от което се нуждаят.

Пътят към родовото име е малко извесен. Дори изглежда нерелен. Но има причини за това. И те не са, че такава нещо не съществува. Напротив, ние просто не сме гледали в такава посока, не сме вярвали, че това е перспективен, възможен вариант. Винаги сме го причислявали към мечтите, една химера, която дори в приказките вече не се споменава.

Нашата цел е заедно да отпразним поглед натам, където е светло, и заедно да извървим пътя, всеки към своето родово име. Струва ми се, вече тръпнете от очакване да разберете какво му е толкова специалното на това родово име, че се говори толкова за него. Наистина има нещо специално и това е, че то е живата клетка на планетата Земя. И понеже в крайна сметка пак Земята е тази, която поддържа живота ни, в родовото си име всеки би намерил своя рай.

Станислав САПАСОВ,
Перник

ДОМ ОТ СЛАМА

От стр. 1
Провежданите изследвания, изпитания и тестове опровергават не само митовите за слабостта на сламените сгради, но и мненията, че сламата гние, че завъжда насекоми и мишки. Хората, на които се наложило да ремонтират стари сгради, са забелязали, че построените от ръжена слама къщи (ръжената

Много ентузиастично положиха усилия да усъвършенстват тази техника и да я направят максимално достъпна, за да докажат надеждността на конструкциите от слама. В момента в САЩ и Канада има стотици хора, които живеят в такива жилища.

В Белорусия екотехнологите в строителството се разработват и

като строителен материал сламата има 7 пъти по-ниска топлопроводимост от тухлите и 4 пъти по-ниска топлопроводимост от дървото. Няколко пъти е по-ниска и консумацията на гориво за затопяване на помещението.

Като строителен ма-

слама не я ядат гризачи) са се съхранили прекрасно в течение на 100-150 години.

Наскоро борбата за съхраняване на природните ресурси се засили и идеята за строеж на сламени къщи отново стана популярна.

адаптират към местните условия от Белоруския отдел на Международната академия по екология. През 1996 година в Минска област бе построен първият дом от сламени бани, направен по оригинална глинено-сламена технология (око-

териал сламата има 7 пъти по-ниска топлопроводимост от тухлите и 4 пъти по-ниска топлопроводимост от дървото. Няколко пъти е по-ниска и консумацията на гориво за затопяване на помещението.

Превод от руски

КЕДРОВО МАСЛО

Маслото от кедрови орехи е уникален природен продукт, притежаващ големи лечебни и хранителни свойства. Богато е на много витамини и минерали. Оказва общоукрепващо действие, премахва хроничната умора, повишава физическата и умствената активност. Използва се за лечение на простудни и кожни заболявания, рани, язви на дванадесетопръстника и глъчката, алергии.

Кедровото масло е за всеки, който желае да води природосъобразен начин на живот.

За поръчки и доставка:
тел. 02/9621689, 02/962-16-88
Адрес: София, кв. „Дианабад“, бул. „Никола Габровски“ № 1, хотел „Диана“ 1, ет. 6, ап. 62

ДЕКОРАТИВЕН РАЗСАДНИК „ЗЕЛЕНА ПРОЛЕТ“

Предлага разнообразна декоративна растителност за озеленяване на градини и дворове:
- листопадни и вечнозелени дървета и храсти

- градински многогодишни цветя
- растителност за водни площи
- декоративни треви
- увивни и катерливи растения
с. Негован, общ. София (срещу кариерата)
тел. 0888 930 228; 02/9 96 2211 (вечер)
e-mail: greenspring@dir.bg

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас. Молим ви за всякаква помощ. Изпращайте ни интересни материали. Ако сте професионално подготвени, включете се в нашия редакционен колектив, може и виртуално. Имаме нужда от професионалисти.

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Съмишленици“ да заеме по-голяма част от вестника.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

От редакционния колектив

Сдружение
„ЖИВ ДОМ“

Главен редактор
Атанас Панчев

Редакционен колектив:
Пламен Петев
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Стефан Йорданов

Адрес на редакцията:
гр. София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ № 1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62.
Екосдружение „Жив дом“
тел: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail:rodinmenie@yahoo.com

Банкова сметка на издателска къща „Новата цивилизация“ - ЕООД - София
НВБ банка
„Биохим“ - АД,
централно управление - София
С/ка 1031647309
код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

Каталожен № 618